

IN MEMORIAM

prof. dr. sc. Željko Panian

Kada smrt dođe nekomu koji je mlad, to je kao strašan brodolom. Kada smrt dođe nekomu vrlo starom, to je kao uplovljavanje u sigurnu luku. No, što kad neumoljiva smrt dođe ovako u sredini, nekomu zreom, s puno iskustva, ali još u naponu snage? Nekomu tko je puno uradio i dugo živio, ali je još mnogo toga mogao ostvariti da nam ga teška bolest nije oduzela?

Dragi Željko, tražeći da se u ime kolega oprostim od tebe, rekli su da je to zato jer smo bili bliski i dugo smo surađivali. Točno, poznajem te skoro četiri desetljeća i puno toga smo prošli zajedno, na fakultetu, u informatici, u profesionalnim udrugama, u znanstvenim i konzultantskim poslovima. Gotovo dva desetljeća zajedno smo vodili poslijediplomski studij informatičkog menadžmenta. Deset godina bio si pročelnik našega odjela i katedre. Dvije godine bio si mi prodekan. Napisali smo zajedno desetke knjiga i članaka. Zato je oprostiti se od tebe tako teško.

Kažu da postoje dva načina na koje ljudi vode život. Prvi je kao da samo brinu za svoj životopis, svoj rezime, gradeći priču osobnoga profesionalnog uspjeha. Drugi je kao da se spremaju za ovaj tužni trenutak i brinu za posmrtni govor kojime će se obitelj i prijatelji oprostiti od njih. Prvi je usmjeren na to ŠTO uraditi sa svojim životom, a drugi na to KAKO živjeti. Prvi u žarište stavlja uspjeh, novac, slavu, ambiciju. Drugi je usmjeren na ljubav, pažnju i dobrotu koju ćemo tijekom života podijeliti s drugima i na to kakvi ćemo ostati u njihovim sjećanjima.

Tvoj životopis uistinu je bogat. Redovni sveučilišni profesor, prodekan, pročelnik odjela i katedre, član Odbora za informatiku Hrvatskog sabora, predsjednik Društva za razvitak informacijske pismenosti, jedan od osnivača Hrvatsko-američkog društva, kolumnista hrvatskog izdanja časopisa Byte... Napisao si gotovo trideset knjiga, preko 200 znanstvenih i stručnih članaka. Na studijskim boravcima, učeći druge i učeći od drugih, prokrstaro si cijeli svijet, od Brazila do Grčke, od Amerike do Kine. Dobio si nagradu Mijo Mirković i zadužio stručnu javnost projektom Informatičkog enciklopedijskog rječnika. Kao suradnik bio si inteligentan, ozbiljan, marljiv, pedantan i zahtjevan. Uvijek si imao svoje mišljenje i stav te bio spreman boriti se za njega.

Kineska mudrost kaže da postaješ čovjek kad dobiješ dijete, napišeš knjigu i posadiš drvo. Ti si napisao dvadeset i šest knjiga, imaš dvoje sad već vrlo odrasle djece, jedino ne znam jesi li ikad posadio kakvo stablo. Nadam se da jesi, ali i bez toga za sve nas bio si čovjek, cijenjeni suradnik i izuzetan stručnjak.

Dok ovako prerano odlaziš i ostavljaš nas, posebno žalim zbog dva obećanja koja ti više ne mogu ispuniti. Prvo je sasvim stručne naravi. U tvom zadnjem mailu pred koji mje-

sec dana, zamolio si da požurim sa svojim prilogom knjizi o „Poslovnim informacijskim sustavima“ na kojoj si radio, uz riječi da bi bila prava šteta ne dovršiti taj projekt. Obećao sam da ću to učiniti do kraja ljeta, ali, eto, sad nemam kome poslati svoj tekst. Moje drugo obećanje sasvim je privatno. Prije puno godina razgovarali smo o glazbi i dogovorili se da ćemo jednom zasvirati zajedno, ti na klavijaturama, a ja na gitari. Nažalost, i to će obećanje ostati neostvareno.

Volio si svoju obitelj iako si jako čuvao svoj privatni život od očiju javnosti. Kad se u Google upiše tvoje ime, među 11.900 linkova na cijelome internetu, uz obilne informacije o tvojemu znanstvenom i stručnom djelovanju postoje samo četiri tvoje fotografije. No, mi ćemo tvoj ozbiljan, staloženi lik, duboki glas i tvoje žive oči, napola skrivene okvirom naočala, zauvijek zadržati u sjećanju i bez pomoći suvremenih informacijskih tehnologija.

Jedan je pjesnik rekao da smrt zapravo ne postoji jer ljudi umiru samo kad ih svi zaborave. Ti ne moraš brinuti. Tvoji studenti, tvoji kolege, suradnici i prijatelji nikada te neće zaboraviti.

Dragi Željko, neka ti je vječna slava i hvala, bila je čast poznavati te i uvijek ćeš nam nedostajati.

Prof. dr. Velimir Srića
Katedra za informatiku